

Πλήρωσε, Ρωμὴε ραγιά,
πλήρωσε, Ρωμὴε κανάγια,
κι' ἄλλοι νᾶχουν τὰ φαργιά,
καὶ σὺ μὴτε τἀποφάγια.

Πλήρωσε καὶ μὴν ἐρεῦνα καὶ σὰν χάχας μὴ κυττῆς,
πλήρωσε καὶ μὴ σὲ μέλη, πλήρωσε καὶ μὴ ρωτῆς.
Ἐν τῷ μέσῳ τόσης φρίκης οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ πόντου
κι' ἐγὼ νέα φόρα πέρνω,
καὶ δοξάζω τὸ Κουβέρνο
τῆς παλιᾶς Σχολῆς τοῦ βρόντου.

**Μέσα σὲ σᾶλο φοβερό
ὀλίγοι στῆχε' στὸ φτερό.**

Α'

Θριάμβων ἄλυσσις,
νόμων κατάλυσις,
τρόμου μηνύματα
καὶ πανικοί,
βγαίνουν ἀγήματα
κι' ἐδῶ κι' ἔκει.

Μεγάλο χάλι
καὶ συμφορά,
κι' οἱ γέροὶ πάλι
πῆραν φτερά.

Κρίσιμαὶ ὥραις,
κόσμοι θρηνοῦντες,
κλυθῶνες, μπόραις,
δουλειᾶς μὲ φούνταις.

Κανεὶς ἠσυχούς δὲν μᾶς ἀφίνει,
τοὺς γέροντάς μας βαρύνουν κόποι,
τὸ Κοινοβούτιο βγά'ει κοφίνι
γεμάτο νότες γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Καὶ δὸς του φταῖνε καὶ δὸς του στέλλε
ἡμέρα καὶ νύκτα νότες γραφταῖς...
ἐσὺ, Δευτέρη, σὺ, Βενιζέλε,
γι' αὐτὰ κι' ἔκεινα σὺ μόνος φταῖς.

Καὶ τὸ Κουβέρνο, ποῦχει σεκλέτια,
φωτίζει τέτοια:

Πρὸς τὰς Δυνάμεις πίστιν τατήρηκα
κι' ἐκείνην εἶχα μόνον μου θώρακα,
μὰ σὺ, Δευτέρη, βγάξεις τὸν «Κήρυκα»,
καὶ τὸ Κουβέρνο βγάξει τὸν κόρακα.

Κι' ἐν ἔθῳ πέρα,
δὸλωμ μῆτέρα,
καὶ ποῦτοι κι' ἄλλοι
κάνουν τὰ κόρτε τους,
οἱ γίγρεσι πάλι
εἶναι ἐστὸ φόρτε τους.

Β'

Καταίεσι παράξενα ἔμλει,
κι' εἴσιε καὶ κάποιος ἐστὴ Βουλή:
γιὰ ἠφαντασθῆτε τί χαρὰ
νάτσι τῆ θάλασσα ξηρά.

Τότε δὲν θὰ μᾶς ἐσταξῆσι φίλων κι' ἐγθρῶν φοβέρα,
κι' ὄλων αὐτῶν ὁ διμύβολος θάπτερνε τὸν πατέρα.

Κι' εἶπα κι' ἐγὼ, ποῦ τῶν παθῶν δὲν μὲ ταραττ' ἡ δίνη:
ἀντὶ στεριά πρὸς χεῖρον μας ἡ θάλασσα νὰ γίνη,
κάλυψο σ' αὐτὰ τὰ χάλια μας,
πρινδῖλα πᾶν χαμένα,
τὰ νεφουλά κεφάλια μας
νάτσι στερεωμένα.

Γ'

Τοῖς ὑπερμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῆς ζωῆς εὐχαριστήρια
πρὸς Γερμανοὺς ἀνέγραψαν μ' ἔμας
ἔσοι μὲ μπόμπαις ἐγιναν κιμάς.

Ἐφριξεν ἡ κλεινὴ Θεσσαλονίκη
καὶ τρόμος τὴν ἰδέσποσε καὶ φρίκη,
κι' ἡ πόλις τῶν κλεινῶν Ἰσοτεφάνων
ἀντήχησεν εἰς ἱμῶν καὶ πατιάνων.

Προμάχοις Γερμανοῖς τὰ νικητήρια
κι' ἀπὸ πολλῶν ἐδῶ συγχαρητήρια.
Ἐμπρὸς σὰς ἀνυρτόθῃ ἡ καθοράχη των,
ἀγάπην αἰώνων ἠσφαλίσατε,
κι' ὡς ἔχοντες, ἐκ κράτος ἀπροσμάχητον
κι' ἄλλους Ρωμηοὺς σὲ θεῶ διαμελίσατε,
ἵνα φελλίζουσι πάντοτε τὰ χεῖλη μᾶς:
χαίρετε, Γερμανοὶ μᾶς, μόνου φίλου μᾶς.

Καὶ καμπόσαις ποιμνίαις,
μ' ἄλλωνος λόγους ἀγγελίας.

Σπουδαῖον φύλλον ἡ Ἐθνική, ποῦ κάθε ἡμέρα βγαίνει,
Κάππα Θεοδοσιόπουλος Διευθυντής ἐν γένει.

Ἀχιλλῶες Καραβλι, συλλογὴ ποιητικῆ,
τελευταίως ἐκδοθεῖσα καὶ τὰ μάλα λυρικῆ.